

Cervus & Boves.

Exagitatus à canibus ad boves confugit cervus, orans
 ut se tegere velint, & apud se delitescere patiantur.
 Non repudiant preces illius boves, sed monent, ut de tu-
 toribus latebris sibi prospicere velit, ajuntq; vereri se, ne
 in stabulo deprehendatur. Omne se periculum subiturum
 affirmantem recipiunt, & fœno atq; stramine obruunt.
 Advenit paulò post villicus & negligenter ad boves respicit
 atq; abit. Letus cervus, se omne discrimen evitasse sperat,
 sed cognoscit à bobus, mox affuturum ipsum villæ & agro-
 rum dominum, cujus diligentiam & inspectionem si eva-
 serit, tum sibi certò salutem posse polliceri. Venit igitur
 paterfamiliàs, & ob malè curatos boves indignatur, &
 quo quidque conditum ac repositum loco sit cognoscit &
 aspicit, ad pleraque etiam manus ipse admovet. Inter
 hanc curam & attentionem apparent cornua cervi, & ipse
 latens intra stramenta, à gaudente patrefamiliàs ceditur.

Fabula docet, qui ad alienos confugiant, si ser-
 ventur, singulari hoc fortunæ beneficio fieri, ita-
 que malum haud ferè evadere. Docet etiam, di-
 ligentem curam & considerationem rerum sua-
 rum unicuiq; esse fructuosam, & nisi aspectu heri
 domus illustretur, omnia esse in caligine & tene-
 bris, secundum hanc Æschyli sententiam: Est do-
 mus oculus, assidua heri in domo præsentia. Et
 præclarè Plinius hoc scripsit: Ita est profectò;
 operâ, non impensa, cultura constat. Et ideo ma-
 jores, fertilissimum in agro oculum domini esse
 dixerunt: eademq; sententia ex Aristotele citatur.

Leo